

RENAȘTEREA

Trecut în registrul special dela Tribunalul Cluj, Secția I, sub Nr. 1—1945.

„Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, între oameni bunăînvoire!“

Luca 2, 14.

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SĂPTĂMĂNAL

Abonamentul pe anul c.: 3000 Lei

Redactor: Prot. T. CIURUȘ

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinowski Nr. 18.

Nr. 6161/1945 Pres.

† NICOLAE,

Din mila lui Dumnezeu dreptcredinciosul Episcop al Eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului

Iubitului cler și popor: Har și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos

„...Să se'nchine Ție, soarelui dreptății, și să Te cunoască pe Ține, răsăritul cel de sus.“
(Din troparul Nașterii Domnului)

Iubiții mei fii sufletești,

Praznicul Crăciunului ne'nșeninează din nou sufletele. Lumina acestui mare praznic creștinesc este mai strălucitoare astăzi, fiindcă ea ne găsește în pace. Tunurile nu mai bubuiesc, tancurile nu mai cutremură pământul, iar povara uriașelor paseri de oțel nu mai împrăștie moarte. Oamenii nu se maiucid pe câmpurile de luptă. Neamurile pământului nu mai fabrică arme. Dimpotrivă, ele au prins a face — după vorbele prorocului — din arme seceri și fiare de plug.

Dragii noștri ostași cari au avut norocul să scape cu viață din cumplitul măcel s'au întors la căminurile lor. S'au întors acasă, în cea mai mare parte, și frații noștri pe care cruntul vrășmaș îi risipise prin taberele de muncă ale îndepărtatelor străinătăți. Adunați în jurul vetrei părintești, ei se lasă alintați de frumusețea și înțelepciunea colindelor noastre bătrânești și se bucură de darurile duhovnicești ale luminatului praznic.

Căci cu adevărat îmbelșugate sunt darurile duhovnicești ale Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Ele ne mângâie inima, ne luminează mintea, ne pecetluiesc nădejdea în izbăvire și ne îndreptează viața pe căile Domnului. De-acum știm că „așa a iubit Dumnezeu lumea, încât și pe Fiul Său unul născut l-a dat, ca tot cel ce crede întrânsul să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ (Ioan 3, 16). De-acum știm că mila lui Dumnezeu a covârșit greutatea păcatului omenesc. De-acum știm că suntem împăcați cu Cerul, a cărui mânie a stârnit-o Adam prin trufașa sa neascultare. Cugetul nostru se odihnește în bucuria Crăciunului, că nu se mai simte apăsător de povara păcatului și de a remușcărilor pentru el. Descătușat de-acum, sufletul se simte slobod și-și ia zborul de înălțare către slăvile albastre ale Împărăției lui Dumnezeu. El se bucură și mulțumește; se bucură și preamărește; se bucură și cântă.

Am spus, iubiții mei fii sufletești, că lumina marelui praznic al Nașterii Domnului din acest an ne pare și mai strălucitoare decât a celor din anii din urmă; și așa este. Fiindcă acest Crăciun nu ne vestește numai desrobirea sufletului nostru din cătușile păcatului strămoșesc și așezarea noastră în scaunul de cinste al fiilor lui Dumnezeu, ci el este și mărturia desrobirii noastre naționale, a celor ce patru ani de zile am fost ruși din trupul patriei românești și aruncați — de stăpânitorii cei fără de lege — „în laturea și umbra morții“.

Vă aduceți aminte, dragii mei, că'n tot timpul acestor patru ani întunecați n'am încetat a vă îndemna „să fiți tari și neclătiți în credință“ (I Cor. 15, 58) „să nu vă temeți de cei ceucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă, ci să vă temeți mai vârtos de Cel ce poate să piarză și trupul și sufletul în Gheenă“ (Matei 10, 18). Vă mai aduceți aminte că de-atâtea ori v'am mângâiat cu vorbele prorocului: *Eu îmi cunosc gândurile pe care le am pentru voi, gânduri bune și nu rele, ca să vă gătesc un viitor cu nădejde... Și vă voi întoarce din robie și vă*

voi aduna din toate popoarele și din toate locurile de pe unde v'am risipit (Ieremia 29, 11—14).

Acum când soarta noastră ni s'a întors spre bine, vă mulțumesc că ascultând de îndemnul meu stăruitor, toate le-ați răbdător crezând și toate le-ați crezut răbdând, zidindu-vă nădejdea pe adevărul Scripturilor Sfinte, după cari *pățimurile de-acum nu se pot asemăna cu slava care vă să ni se descopere nouă* (Rom. 8, 18).

Iată, iubiții mei fii sufletești, cum prorociile și făgăduințele lui Dumnezeu pentru viața viitoare, se împlinesc în parte chiar în această viață — și cât de strălucit se adeverește astfel ceea ce nu odată a spus sf. Apostol Pavel, că Dumnezeu nu rușinează niciodată nădejdea fiilor Săi credincioși!

De aceea, dăm slavă Celui atotputernic și în această mare zi de sărbătoare, pentru toate câte ne-a rânduit nouă și-l rugăm să ne ajute, ca să putem purta cu creștinească vrednicie și jugul încercărilor ce ni le va mai rândui, și să putem da răspuns bun la înfricoșatul județ al Fiului Său care astăzi se naște.

Căci, după toată buna chibzuială omenească, încercări vor mai veni, fiindcă deși războiul din afară a încetat în cea mai mare parte a lumii, pacea dinlăuntru nu s'a așezat încă în suflete. Brațele oamenilor au fost dezarmate, dar inimile lor încă nu. Mulți dintre ei se uită încă la fratele lor, cu privirea lui Cain. Și, ca oamenii singuratici sunt și neamurile. Nici ele nu s'au împăcat întreolaltă. Iar după cuvântul unui înțelept bărbat de stat, nu numai guvernele, ci și națiunile trebuie să se împace; că guvernele trec, iar națiunile rămân.

Acum să ne întrebăm, dragii mei, de ce oare neamurile se încumetă așa de greu să trăiască în bună înțelegere întreolaltă și de ce sunt gata să se ia la trântă unele cu altele, cu atâta vinovată ușurătate? Obârșia acestei ciudate stări de lucruri nu poate fi găsită decât în patimile cari robesc pe oameni și-i abat dela împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. Intr'adevăr cele mai multe războaie au fost stârnite de nestăpânita poftă de avuții, de putere și de domnie a unor națiuni asupra altora, sau de trufia cea fără de margini a unor oameni. Orbiți cu desăvârșire de aceste patimi, unii ca aceștia ajung să'n-țoarcă pe dos nu numai judecățile omenești, ci și dumnezeiasca înțelepciune cuprinsă în Scripturile sfinte. Ei spun că Dumnezeu ar fi lăsat unele neamuri să robotească, iar altele să domnească; unele să adune și altele să risipească. Ei se silesc chiar să dovedească dreptatea unei asemenea judecăți sucite. Dar nu izbutesc, fiindcă înțelepciunea Scripturii e simplă și limpede pentru toată lumea: Dumnezeu nu caută la fața oamenilor; înaintea Lui nu este iudeu sau elin sau varvar sau rob sau slobod; înaintea Lui toți sunt deopotrivă și deopotrivă vrednici să se bucure de libertate și de dreptate — *după măsura inimii lor curate*.

Orice pace zidită pe alte temelii decât ale libertății și dreptății neamurilor, poartă în sine sămânța stricăciunii și a pieirii. Că după aceste două bunuri însetoșază sufletul omenească, ca cerbul după apa izvoarelor de munte.

Prea mult se vorbește de pace. Semn că ea nu este. Fiindcă îndeobște te gândești la bunuri pe care nu le ai. Toți se gâlcesc în jurul păcii, și cei mici și cei mari. „Făcători de pace“ însă nu sunt decât aceia, cari în strădaniile lor se lasă purtați de duhul Evangheliei lui Hristos și cari nu văd numai dreptatea și libertatea lor, ci și pe-a altora. Că nici Hristos Mântuitorul nostru nu s'a lăsat răpit de setea după propria Sa dreptate, ci a căutat-o pe-a altora, pe-a tuturor desmoșteniților veacului acestuia; nici nu s'a închis în slobozenia dumnezeieștii Sale puteri, ci pentru slobozirea lumii din păcate, rob s'a făcut. *El este Soarele dreptății și libertății neamurilor. Și*

cine se lasă călăuzit de lumina Lui, nu va umbla în întunec. Unul ca acesta chiar de s'ar întâmpla să cadă în robia răutății oamenilor, slobod va rămânea înaintea lui Dumnezeu, iar în ziua înfricoșatei judecări se va învrednici de cununa biruinții, ca cel ce în această viață lupta cea bună a luptat și credința a păzit, ascultând mai mult de Dumnezeu decât de oameni. Dimpotrivă, cei ce se silesc spre stăpânire nedreaptă și spre păgâneasca robire a semenilor lor, își vor aduna loruși mânia din partea Judecătorului celui Preainalt, la care nu este părținare, nici umbră de sminteală.

Iubiții mei fii sufletesti,

Vremile prin care trecem sunt din cale afară de grele. Lipsurile și necazurile de tot felul se'nghesuiesc la casa omului în fiecare clipă. Căutați să micșorați aceste lipsuri și necazuri, după putința ce v'a rânduit-o Dumnezeu și după porunca creștineștii frații întru care se cuvine să viețuiți cu toții. Ajutați pe cei lipsiți, mângăiați pe cei dosădiți, învăluți în dragostea voastră pe orfanii și pe văduve și dați cinstea plină de recunoștință tuturor celor ce au luptat și s'au jertfit pentru dreptatea și slobozenia neamului. Că făcând unele ca acestea, vă veți odihni sufletul vostru cel creștinesc și veți fi nelipsiți de răsplata Celui ce toate le vede și toate le răsplătește.

Ca'ntotdeauna, cu asemenea gânduri și povețe vin la voi și'n ziua marelui praznic al Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, poftindu-vă să le puneți la inimă și să vă siliți a le împlini în viață, dovedind astfel că vă închinați Celui ce se naște astăzi ca adevăratului *Soare al dreptății*.

Rugând pe bunul Dumnezeu să vă învrednicească a petrece sărbătorile Crăciunului, ca și ale Anului Nou și Bobotezii, în deplină sănătate și îndestulare duhovnicească, vă împărtășesc părinteștile mele binecuvântări.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu voi, cu toți.

Data în reședința noastră episcopescă din Cluj, la praznicul Crăciunului din anul 1945.

Al vostru, al tuturor, de tot binele voitor

✠ *NICOLAE*, *central*
Episcop

Marea întrebare a Nașterii Mântuitorului

„Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună învoire“.

Iisus Hristos a săvârșit nemărate minuni în trecerea sa pe pământ. Cea mai mare minune a rămas totuși El însuși: nașterea, moartea și învierea Sa.

În fața apariției Fiului lui Dumnezeu pe pământ, în chip de om, rămânem mirați și ne întrebăm: Ce este aceasta? Ce minune este aceasta când Dumnezeu, creatorul a toată făptura, îmbracă forma creaturii mâinilor Sale?

O adevărată minune este ca Fiul lui Dumnezeu, de-o natură cu Tatăl ceresc: atotputernic, atotștiutor, din veci fiind, neschimbat și fără suferinți, îmbracă un trup neputincios de copil neștiutor, muritor și plăpând și se așează în iesle. Cine a mai văzut sau a mai auzit, ca aceeași ființă să se nască din veci din Tatăl fără de mumă, și în timp din mamă fără de tată? Cine a mai văzut ca cel născut să fie mai vechiu decât toate începuturile? Cine a mai auzit sau a mai văzut ca cel atotputernic să se poarte pe brațe, cel ce a întemeiat ceriul și pământul să nu se poată

sălășlui decât într'o peșteră? Cine a mai văzut ca acest prunc neștiutor și neputincios să fie tot atunci Dumnezeu atotputernic și fără de moarte!

Aceasta este taina cea mare și sfântă a creștinismului.

Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ să caute oia cea pierdută, să îndrepte și să mântuie pe cei păcătoși, să ridice pe cei căzuți, să ne scape de jugul păcatului, să ne împace cu Dumnezeu ale cărui porunci și legi le-am călcat. A venit ca să scoată din negura neștiinței, să deie curaj celor desnădăjduiți, să ne mântuie de lanțul leneviei spirituale și să ne asigure libertatea conștiințelor noastre. Dar, mai rămâne totuși o întrebare: de ce a trebuit să îmbrace trup omenesc pentru toate acestea, căci putea să ne considere pur și simplu răscumpărați prin suferințele ce le-am îndurat în urma păcatului strămoșesc? În fața acestei întrebări este un răspuns, cel dat de sf. Apostol Pavel: „Cât de necuprinse sunt judecățile Tale și cât de nepătrunse căile Tale!“

Răspunsul cel adevărat ni-l dau însă și îngerii din ceriuri cari

cântă pentru lumea întreagă „mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună învoire“.

Scopul venirii lui Dumnezeu pe pământ este să ne arate puterea și mărirea Sa, să ne aducă pace în sufletele noastre, iar în raporturile cu semenii noștri bună învoire.

Prin nimic nu s'a arătat mai lămurit puterea infinită a lui Dumnezeu, nemărginita Sa dragoste, taina dreptății și a înțelepciunii Sale ca prin faptul că a mântuit neamul omenesc prin suferințele Fiului Său.

Prin crearea lumii încă s'a arătat puterea lui Dumnezeu, dar mai mult strălucește această putere prin întruparea Fiului său decât în alte lucruri create de El.

Dumnezeu și-a arătat puterea și altădată în felurite chipuri. Prin depravarea Iuditei și a Deborei a muncit pe dușmanii săi, prin glas de trâmbiță a doborât zidurile Ierihonului, pe Moisi și poporul său l-a trecut cu un băț prin Marea Roșie din fața oștirilor lui Faraon, pe David îl trimite cu o praștie împotriva lui Goliat. Și prin astfel de fapte mărunte rămase de pomină pentru omenire a strălucit puterea lui Dumnezeu mai mult ca biruințele celor mai strălucite oștiri ale pământului, pentru că prin aceste minuni a învins în sufletul nostru și semeția lui Goliat și răutatea lui Faraon și pe Holofern, și pe satana și toate păcatele acestei lumi.

Prin întruparea lui Dumnezeu Fiul și-a arătat nouă și nemărginita sa iubire de oameni. „Într'atâta a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat și pe unul născut Fiul său“.

Din iubire a dat raiul lui Adam, lui Avraam câmpii și lanuri întinse, lui David împărății și când a văzut că toate acestea n'au folosit, a trimis pe

Fiul său la muncă și trudă, la moarte chiar.

Dacă iubirea oamenilor față de noi se poate manifesta prin darurile lor mărunte, cu cât mai mult a trebuit să ne iubească Dumnezeu dându-și pe însuși Fiul său răscumpărare pentru noi. Prin aceasta legătura dintre om și Dumnezeu a devenit indisolubilă. Cei ce au fost în mari năcazuri, în lipsuri, în persecuții, în năpăstuirii acasă, sau cei ce ați suferit eroic pe fronturi, ați tremurat înaintea oamenilor sau de frica bombelor și a obuzelor a trebuit să simțiți că singurul care era alături de voi în ceasul primejdiei era Dumnezeu. Când ați ajuns atât de rău încât să vă dispară din memorie părinții și copiii, v'ați mai adresat lui Dumnezeu ultima nădejde a oricărei ființe obidite.

Greșala omului față de Dumnezeu a fost infinită. Omul mărginit în puteri n'a putut ispăși păcatul. A venit însuși Fiul Dumnezeu pe pământ să ne învețe cum să trăim și cum să murim, pentru a ne mântui prin pilda vieții sale dumnezeiești. Apostolul Pavel spune că tot ce a făcut Dumnezeu este și al omului. Iubirea sa a rămas nemărginită, numai oamenii nu-L înțeleg. Ca să ne trezească, ne trimite din când în când pedepse: potop, foc ceresc, invazii de dușmani, sabie, foamete, secetă, ciumă, dar nu-și întoarce niciodată fața dela cei ce caută mila Lui. Tot el îi scoate din robia babilonică, El îi hrănește cu mană în pustie, le trimite lapte și miere. O singură condițiune ne pune să credem în El și să ascultăm poruncile Lui. Atunci vom dobândi pacea în suflete și va fi și bună învoire între oameni, pentru că pe lângă însușirea sa de a fi atotputernic și bun mai este și atotdrept.

Dr. VASILE SAVA

PE PĂMÂNT PACE

Crăciunul creștin este praznicul păcii universale. Nașterea pruncului din Vifleem este anunțată lumii prin cântarea îngerească: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace, între oameni bună învoire“. Această solie a cerului cuprinde întreg rostul venirii Fiului lui Dumnezeu în lume, căci El vine să întroneze pacea în lume sub întreită formă și anume: să împace pe om cu Dumnezeu, să împace pe om cu sine însuși, să împace pe oameni întreolaltă. Într'adevăr în tot cursul activității Sale pământești respectă acest mandat cu toată autoritatea și dumnezeiasca-i putere. Prin cuvânt și faptă împlinește

cele trei forme ale armoniei universale. Impacă pe om cu Dumnezeu prin jertfa Sa pe cruce răscumpărând păcatul, care a îndepărtat creatura de Creatorul și Părintele său. Impacă pe om cu sine însuși, dându-i învătătura și puterea de a lupta împotriva răului care l-a făcut rob trupului și patimilor, restabilind armonia inițială dintre trup și suflet. Impacă pe oameni întreolaltă, întronând la locul de frunte porunca și exemplul viu al iubirii deaproapelui.

Pleacă din mijlocul alor Săi, lăsându-le moștenire lupta pentru pace, idealul mântuirii și fericirii umane, pleacă Domnul păcii, lăsându-ne nouă oame-

nilor învățătura și armele cu cari să dobândim acest suprem bun al păcii.

Ce preț are acest bun, mai bine decât oricând ne dăm seama azi, când omenirea a suferit atât de cumplit pe urma războiului abia sfârșit, când armele descoperite sunt atât de grozave în pustiirea lor încât omenirea este amenințată cu pieirea, când după luni de zile de frământare pacea nu-și anunță zorile.

Azi opera de pace a Mântuitorului, chemarea lui la luptă pentru idealul păcii creștine, lăsamântul făcut omenirii prinde un înțeles mai adânc. Azi cuvântul „pace” nu mai poate fi înțeles decât în sensul creștin. Azi această pace este o necesitate care nu se mai discută.

O pace după concepția istorică a omenirii, adică un răstimp de liniște între două războaie, un răstimp de pregătire pentru o luptă și mai grozavă, ar însemna doar o prelungire a agoniei omenirii. Așa ceva nimeni nu așteaptă, pe nimeni nu va mulțămi. Azi ne trebuie o pace care să nu mai poată fi prin nimic și de nimeni tulburată. O pace durabilă, de perfectă armonie și colaborare între popoare, în care fiecare să-și poată da contribuția firească la progresul umanității.

A sosit vremea ca omenirea, popoarele mari și mici într'o năzuință comună să pună te-

meiuri de viață nouă. O viață de libertate, de cinste, de dreptate, de răspundere pentru fiecare om și popor în parte. O viață stăpânită de marile porunci ale binelui și progresului, de încătușare și nimicire a oricăror porniri rele. În lumea de mâine nimeni să nu mai poată râvni și beneficia de munca semenului său, nimeni să nu mai poată trăi din minciună, nimeni să nu mai poată otrăvi sufletul mulțimilor cu învățătura cea rea, nimeni să nu mai poată răpi libertatea de gândire, de cuvânt și faptă. Orice abatere dela legile naturale și divine imediat să fie pedepsită.

A sosit vremea, ca focarele de mentalitate păgână păstrate și alimentate cu multă sârguință de fiii diavolului, beneficiarii neînțelegerilor dintre oameni și popoare să fie nimicite fără cruțare.

Altcum zadarnice au fost jertfele, zadarnică suferința. Unde am găsi puterea și voința de muncă, prin care lumea să se redreseze reintrând în ogașul vieții normale? Fie ca chemarea de pace a praznicului Nașterii Mântuitorului să aibă un adânc răsunet în sufletul conducătorilor de națiuni, limpezindu-le zarea spre înțelegerea supremului ideal omenesc, fericitoarea și vecinica pace creștină.

Prof. L. G. MUNTEANU

GÂNDURI DE CRĂCIUN

„Mărește suflete al meu pe împăratul cel ce S'a născut în peșteră”...

Ne apropiem din nou de ziua cea mare și luminoasă, când privirile ne sunt atrase spre ieslea din Vifleem, ca să împreunăm glasul nostru cu simfonia îngerilor spre a cânta cu toții: „Hristos se naște măriți-L, Hristos din ceruri întâmpinați-L”.

Hristos vine din nou la casele noastre, să ne aducă solia păcii, a bunei învoiri între neamuri. Vine iarăși să alunge dintre noi păcatul urei și al dușmăniei, să ne înfrățească, spre a prăznui cu vrednicie ziua strălucită, sărbătoarea mare și de neuitat ce ne reamintește Nașterea minunată a Fiului lui Dumnezeu, după cuvintele Scripturii: „Și cuvântul trup s'a făcut și s'a sălășluit întru noi, și am văzut slava Lui, slavă ca a unui născut din Tatăl, plin de dar și de adevăr” (Ioan, 1, 14).

Intr'adevăr, numai Hristos, numai El, Domnul și Dumnezeu nostru, numai El, Cuvântul întrupat la plinirea vremii în ieslea săracă și aspră din Vifleemul Iudeii, a fost în stare să nimicească prin puterea bi-

ruitoare a necuprinsei Sale înțelepciuni, toate rătăcirile. Numai grație Lui, cei care odinioară s'au prosternut idolilor păgâni, azi calcă acești idoli în picioare.

Această admirabilă prefacere petrecută timp de aproape 2000 de ani în viața omenirii, se cuvine să rămână neîncetat trează în cugetele și inimile celor buni, spre bucurie și mângâiere, iar celor răi și păcătoși, spre trezire și îndreptare.

Azi mai mult ca ori când, trebuie să ne reamintim de cântarea cetelor îngerești: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu pe pământ pace și între oameni bunăînvoire”, cuvinte, ce au vestit nașterea Celui ce a venit în lume sub chipul unui copilăș nevinovat, într'o noapte sfântă, când o lume întreagă visa după un mântuitor.

Și atunci, ca și astăzi, omenirea prezenta simptome de gravă boală sufletească. Ura între neamuri, mizerii și greutăți de tot felul. Și atunci ca și astăzi, omenirea aștepta „omul” care s'o mântuiască, s'o îndrumeze din haosul și groaznica depresiune morală în care se

sbătea ca în ghiarele morții, spre limanul fericirii.

Situația de atunci în oarecare măsură era explicabilă: încă nu sosise „plinirea vremii”. Dar azi, ce scuză poate avea omenirea? Pentru noi nu există altă ușă de scăpare, decât să ne recunoaștem singuri păcatul: *ne-am îndepărtat de Hristos*. Iată adevăratul motiv al tuturor greutăților cu care se luptă pretutindenea omenirea. Iată afirmarea care unora le pare ceva banal, dar care e adevărată.

Cei vechi își zeificau eroii, pentru a avea un ideal de urmat. Noi cei „moderni”, căutăm să despoiem pe Mântuitorul de caracterul divinității, prefăcându-l în „unul de-al nostru”.

După concepția celor „moderni”, Hristos nu se mai poate încadra gândirii actuale. Astăzi lumea „gândește” prea mult și nu mai are timp pentru Biserică, rugăciune și credință.

Iată logica vremii moderne. Iată adevărul crud, dar adevărat. Se „gândește” prea puțin la ceea ce ar trebui să se gândească și se „încrede” prea mult în ceea ce nu ar trebui să „creadă”. Se pune prea multă încredere în „bomba atomică”, instrumentul cel mai eficace pentru menținerea unei păci veșnice, durabile, și prea puțin în Hristos, Mântuitorul neamului omenesc.

De o vreme încoace, peste capetele noastre suflă un vânt de nebunie. Echilibrul social s'a stricat. Bunurile sufletești și spirituale le-am dat uitării. Puțini sunt aceia, care vor să înțeleagă, că numai în dragoste reciprocă, în muncă cinstită, în lumina minții, stă misterul vieții și al bunei înțelegeri între oameni.

PRIN UMILINȚĂ LA BIRUINȚĂ

Poate că nici o sărbătoare nu revarsă atâta lumină asupra sufletelor ca și Crăciunul. În mireasma lui sfântă simțim tot farmecul copilăriei și al sburdălniciei. Și nu știu cum dar și astăzi o bună parte dintre noi, ori unde am fi și oricât de îngreunat ar fi cerul care ne acopere, de sărbătoarea Nașterii Domnului cu sufletul ne înfrățim pentru a asculta o colindă și pentru a depăna de pe ghemul vieții crâmpie din ceea ce a fost odată.

Spre deosebire de alte nații, noi trăim sărbătoarea Crăciunului. O simțim cu inima și lăsam ca duhul ei să se reverse cu tot potopul de gânduri sfinte, asupra căminelor și asupra sufletelor noastre. Din vremi străbune și până acum am trăit și vom trăi mereu cu aroma praznicului, în inimă simțind cum pacea Domnului se coboară

În curând se începe un an nou. O lume întreagă, sătulă de cruzimile războiului își pune nădejdi, pentru zile mai bune, în anul care vine.

Toți se întreabă: Ce ne va aduce Crăciunul și Anul nou? Cine ne va vindeca de răul de care pătimim?

Pentru cei ce nu se gândesc la unicul tămăduitor al rețelor s'o spunem noi: „Fiul Omului din Nazaret”. Acela, care a mântuit neamul omenesc din robia păcatului prin jertfa sângelui Său nevinovat, Acela ne va izbăvi și pe noi.

În câteva zile pășim peste pragul mărețului praznic: Nașterea Celui ce a propovădit iubire între oameni și dreptate pentru toți. Să ne plecăm capetele în fața Aceluia, care și în zilele noastre zbuciumate pentru cei ce flămânez după dreptate și însetoșează după adevăr a rămas, prin jertfa răstignirii, profetul iubirii și al păcii: *Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu*. Să ne prosternem cu smerenie în fața Aceluia, care S'a născut în ieslea săracă din Vifleem și a murit pe crucea de pe Golgota.

Pe Tine Te căutăm, Iisuse Doamne, prin pustiul nostru suflet. Sub povara zilelor negre și sub greutățile apăsătoare ale vieții noastre, în această mare zi a creștinătății îți aducem Ție, Mântuitorule, închinare sfântă, cântând: „*Hristos se naște măriți-L; Hristos din ceruri întâmpinați-L; Hristos pe pământ, înălțați-o; cântați Domnului tot pământul și cu veselie laudați-l popoarelor, că S'a preaslăvit*”.

G. G. STĂNESCU

peste noi ca o adiere lină de zefir.

Și nici n'ar putea să fie altfel, când știm că prin acest praznic Dumnezeu s'a sălășluit în lume. Un oaspe ales e totdeauna bine venit. Și dacă pentru primirea lui ne primenim de mai înainte casa, cu atât mai vartos se cuvine să așteptăm pe Dumnezeu cu inimi înseninate.

Cuprinși însă în vârtoarea gândurilor ce mai paște omenirea astăzi, nu știu dacă ne putem adânci în toată măreția tainică pe care o înfățișează Viflaimul. Căci mare e taina și adânc adevăr cuprinde în el. Să ne gândim puțin: pentru greșala celui dintâi om Dumnezeu a trimis în lume pe Fiul Său, ca să-l ridice din nou pe om la înălțimea morală de mai înainte. Și adevărul acesta înrourează o bogăție nesfârșită

de daruri. Printre altele ne spune că nu suntem niciodată singuri. Viață, cu multele ei încercări, ne poate aduce uneori în situații atât de neașteptate, încât par'că nu mai știm în care parte să ne ducem ca să aflăm un luminis. În asemenea împrejurări dacă ne vom aduce aminte de ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi, calea spre luminis ni se deschide îndată. Căci Fiul lui Dumnezeu, prin Nașterea Sa cea din peșteră, a adus cu sine toată bogăția sa de daruri. Și cu sine le-a purtat ori pe unde l-au purtat pașii. Unde a fost lipsă de înțelegere, cuvântul său a limpezit îndată nedumerirea; unde a fost durere, a revărsat mângăierea sa binecuvântată; unde a fost întunec, a revărsat lumina, iar unde s'a sălășluit moartea, de acolo i-a alungat boldul cu puterea vieții Sale.

Pretutindeni pe unde a umblat Mântuitorul a revărsat lumină din lumina ființei Sale. Și astăzi, după aproape două milenii de viață creștină, lumina Lui scânteiază cu aceeași putere ca și atunci. Vremea nu i-a slăbit puterea, după cum nici dintele vremii n'a reușit să-i macine temelie. El a fost, este și rămâne ocrotitorul și îndrumătorul nostru.

Cunoscând toate acestea, o nedumerire ne poate paște pe toți. În noaptea sfântă ingerii au vestit lumii porunca sfântă a divinității: „Pe pământ pace și între oameni bună învoire“. Și Mântuitorul Hristos în toată viața Lui nu s'a abătut de pe făgașul acestui drum. Pace a dat lumii bântuită de nedreptățile sociale, pace a dat sufletului care nu se putea ridica din ghiarele morții și pace a răspândit peste tot, pentruca ne-

dreptatea și răutatea să dispară cu desăvârșire din lume. Și cu toate acestea, cât de departe este omenirea de duhul iubitor de dreptate și de înțelegere al Mântuitorului Hristos! Și dacă vom încerca să căutăm cauzele adevărate ale acestor stări de lucruri apoi, vrând-nevrând, va trebui să recunoaștem că acestea nu se află în Mântuitorul Hristos și nici în Biserică.

Cauza e în noi, în fiecare. În inima noastră nesățioasă e germenul nedreptății și al vrajbei. Hristos, născându-se în peșteră, ne-a întins puntea de salvare, dar noi nu prea avem tăria morală să ne apropiem de El. Lepădarea de sine de care a dat dovadă ne umple sufletul de uimire, inima Lui mare ne umple de entuziasm, iar resemnarea Lui în fața morții ne ridică cugetul până la Dumnezeu, dar toate acestea noi numai le constatăm. Sau dacă facem ceva e de totul prea puțin. Indată ce simțim că drumul ce ne apropie de El e puțin greu, batem în retragere și amânăm pe altă dată toată încercarea noastră. Și aicea e năcazul!

Cu prilejul Nașterii Mântuitorului un lucru e bine să se sublinieze cât mai mult. Drumul Mântuitorului e drumul umilinței și al biruinței, e drumul care readuce pe om în făgașele lui normale de pace cu Dumnezeu și pace cu semenii săi. Și în acest drum, omului nu-i trebuie altă merinde decât inima largă a Mântuitorului care a privit pe fiecare om în duh de înțelegere și de frățietate.

Dacă măcar în aceste zile de umilire și de năcaz am putea înțelege și trăi aceste adevăruri, s'ar putea face un început bun.

Pr. AUG. FAUR

Lume veche și lume nouă

Nașterea după trup a Domnului: praznic de început de mari și înălțătoare bucurii creștinești. Căci acest eveniment este cel mai de seamă din toată istoria lumii, este fulger care despică această istorie în două — o lume veche și o lume nouă — și piatră de temelie a lumii nouă.

Nașterea Domnului este stâlp de hotar între lumea veche, lumea de sub robia păcatului și a întunecului, de dinaintea ei, și lumea libertății în har și a luminii, de după ea. Deosebirea dintre aceste două lumi, cea anterioară Mântuitorului și cea de după El, este atât de mare și atât de esențială încât, în unele privinți, merge până la a nu se mai recunoaște filiația istorică dintre ele. Noi care ne-am obișnuit în atmos-

fera lumii nouă, care și ea are o vechime de aproape două mii de ani, nu mai simțim cu intensitatea originară fiorul adâncilor transformări pe care le-a prilejuit întruparea lui Hristos. De aceea, din cauza obișnuinții, noi mai mult catalogăm cu mintea urmările, decât trăim cutremurător toată drama celei mai mari revoluții spirituale pe care a cunoscut-o lumea și care este ivirea creștinismului. Lumea făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, după catastrofala ei cădere și după lungă și penibilă băjbăire prin întunecul păgânismului, se reface în har prin Cuvântul întrupat. Mare taină, pentru care cugetarea omenească nu găsește în sine destulă putere ca s'o pătrundă și graiul omenesc nu are potrivită haină s'o înveșmânteze!

Cu atât mai mare este bucuria pentru binefacerile al căror început îl constituie Întruparea.

Cuvântul Evangheliei, spre deosebire de acela al învățătorilor și filosofilor antici, se adresează tuturor desmoșteniților soartei și exercită o înrâurire atât de adâncă și hotărâtoare, încât transformă cu desăvârșire lumea veche. Puterea minunată a noiei învățături, care se simte coborând din înălțimi neatinse și de o esență cu totul deosebită, învalue ca într'o mantie atotcuprinzătoare pe toți pământeni a căror inimă mai păstra ceva din nostalgia cerului, pe toți în al căror suflet flacăra dorului de mai bine mai pâlpaia încă, zgudue pe cei a căror inimă se împietrise în rău și cutremură pe cei a căror frunte se plecaseră cu totul în țărână; și astfel, alături de stratul de jos al sclavilor, femeilor disprețuite și săracilor nebăgați în seamă, și pătura de sus a nobililor plini de avuții și a demnitarilor împurpurați, a ostașilor îmbrăcați în gloria armelor, a savanților îmbrățâniți în calcul și gândire și a filosofilor gârboviți de ani și de meditație, primește cu neîntâlnită căldură cuvântul deschizător de zare nouă și aducător de mântuire. Care doctrină a mai cunoscut o victorie asemănătoare, cu toate piedecile care s'au pus creștinismului în cale și cu toate coalițiile tuturor forțelor răului care i s'au opus?

Lumea nouă, a cărei poartă se deschide prin Întrupare, este lumea deplinătății și a prețuirii omului în întregime și într'o perspectivă superioară. Lumea veche, cu filosofii înguste și religii unilaterale, putea satisface într'o măsură mintea, dar altfel lăsa pe om în desorientare și desnădejde. Lumea nouă îmbrățișează și mulțumește omul întreg; în ea, omul e împăcat cu Dumnezeu, e ridicat la Dumnezeu, egalitatea și fraternitatea tuturor oamenilor e proclamată, iar fericirea veșnică e asigurată ca încununare a vieții virtuoză. În ordinea socială, în locul stăpânirii bunului plac sau a unei clase din lumea veche, lumea nouă aduce domnia dreptății scăldate în dragostea de frate; în locul nepăsării și împietririi față de semen, mila și devotamentul până la sacrificiu. Instituțiile de binefacere, una din mândriile civilizației, sunt necunoscute lumii vechi, ele sunt fructul carității creștine, care a schimbat o întregă mentalitate, a schimbat propriu zis fața lumii.

— Azi, când concepții de viață ostile creștinismului vreau să-și întemeieze dreptul de existență pe o nouă valorificare a omu-

lui și chiar să se impună, se uită prea des aceasta și se caută, nu fără intenție, să se treacă sub tăcere. Ca și cum cea mai înaltă valorificare a omului și îndumnezeirea lui chiar n'ar fi unul din titlurile de glorie ale creștinismului și una din adâncile semnificații ale Întrupării; ca și cum nu creștinismul ar fi alimentat, de aproape două milenii, toate înaltele năzuințe și nu el ar fi inspirat toate marile creații de cultură, dela apariția lui încoace; ca și cum marile idei de libertate, egalitate și fraternitate n'ar fi darul pe care Evanghelia lui Hristos l-a făcut lumii, în domeniul social...

Lumea veche este a virtuții afișate ostentativ, a ceremoniilor bizare și a practicilor absurde și nu odată revoltătoare, lumea care apunea în sleire de puteri morale, în necredință și imoralitate, dărâmând demnitatea omului, chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Lumea nouă este a credinței neclintite, a supremei valorificări a ființei umane, a virtuții realizate în smerenie și pietate.

Lumea veche este aceea care sfârșește în svârcoliri neputincioase, în ruină și descompunere morală, dirijată de sisteme filosofice cu duh epicureic și sceptic, care se discreditează reciproc — marile sisteme idealiste își pierduseră de mult influența; lumea nouă este aceea care se naște în strălucitoare lumină și inegalabil entuziasm, lumea bărbăției și a ordinii în cuget, simțire și faptă.

Lumea veche este a moleșelii, lașității și sinuciderii deschis propoveduite; lumea nouă este a curajului și statorniciei în înfruntarea oricăror primejdii și suferinți, în îndurarea cumplitelor chinuri și a morții eroice, e lumea zelului și abnegației în propoveduirea adevărului, dela care nu se abate nici atunci când trebuie să le pecetluiască cu propriul sânge. Lumea nouă e astfel lumea eroismului neîmpus și a martirajului consimțit, cum n'a mai cunoscut omenirea. Și dacă astfel de virtuți împodobesc sufletul nou, ce piedeci mai pot opri pe eroul creștin în drumul spre desăvârșire?

Întruparea Mântuitorului este mai departe, temelie a lumii nouă, prin spiritul pe care îl dăruiește acesteia, prin năsfârșite posibilități de progres social și moral pe care le descopere, prin perspectiva plină de măreție pe care o oferă însetatei priviri a omenirii suferinde.

Căci, prin întrupare, Dumnezeu-Cuvântul se coboară pe sine până la om, se micșorează, „chipul robului luând“; iar pe

de altă parte își încorporează sieși natura omenească, ridicând-o până la sine și făcând-o parte integrantă din persoana Sa. Cuvântul întrupat păstrează neatinsse puterile naturii omenești, dar le dă sensul și forța desăvârșirii; păstrează neștirbită firea omului, dar încorporându-și-o și străbătând-o, indică adevărata cale a realizării depline a menirii proprii a omului: desăvârșirea în unire cu Dumnezeu. Desăvârșirea în unire cu Dumnezeu este singurul ideal suprem demn de om. Aceasta este lecția Intrupării. Numai pe această cale activitățile omenești, creațiile de cultură și civilizație, promovează ființa umană, împlinind-o și înălțând-o. Altfel, adică rupând legătura cu izvorul ființei sale, cu Dumnezeu,

omul se mutilează pe sine și recade în întunerecul lumii vechi, în desconsiderarea demnității sale specifice și în sclavie față de lutul din el. În acest caz, creațiile lui nu mai răsfrâng luminile paradisiului și nu mai favorizează spiritualitatea, ci devin un cult al instinctelor inferioare al forței oarbe, al desechilibrului și ferocității, o tehnică fără suflet. Așa cum fără suflet este o bună parte din tehnica modernă. Și aceasta pentru că a uitat sau nu mai ia în seamă lecția din faptul Intrupării. Dar când adevărul din taina Intrupării va fi din nou călăuzitor, ca steaua magilor, vor străluci iarăși peste lume razele unei nouă și fecunde spiritualități. Și nu-i departe aceasta.

ISIDOR TODORAN

APOSTOLUL DUMINECII

Prin credință am dobândit făgăduința

Evrei 11, 9-11; 32-40.

Păcatul strămoșesc odată săvârșit, părinții noștri au fost scoși din grădina raiului și părăsiți de harul divin. Goi trupește și goi sufletește s'au găsit deodată străini și fără niciun ajutor. Dumnezeu care înainte stătea de vorbă cu ei printre pomii din grădina, astăzi nu mai vrea să știe de ei. Slăbănogi și fără rost în viață, cei dintâi muritori, priveau nehotărâți în gol și pământul plin de spini și de pâlămidă le părea sterp și pustiu. O hotărâre totuși trebuia luată, căci acum nu mai găsiu totul de-a-gata. De acum de nu vor lucra, nici nu vor mânca. De acum pâinea cea de toate zilele se câștigă cu sudoarea frunții. De acum începe greul vieții, pe care trebuie să-l ducă singuri fără ajutorul și bunăvoința lui Dumnezeu. Dacă pentru trup au mai putut face ceva, pentru suflet n'au mai putut face nimic. Fără ajutorul și lumina harului dumnezeiesc omul n'a mai putut să se reîntoarcă la starea fericită dinainte. Și așa zi de zi cei dintâi oameni au căutat mai mult spre pământ decât spre cer, mai mult spre rău decât spre bine. Cu vremea ce trecea omul s'a depărtat tot mai mult de Dumnezeu, pierzându-se pe căi rătăcite în necuprinsul întunec al păcatului. Cu cât depărtarea se mărea, se mărea și întunerecul și nefericirea. La o vreme oamenii s'au făcut așa de răi, că Dumnezeu nemai putându-i suferi, i-a nimicit cu potop. Nici după această pedeapsă oamenii nu s'au cumișit. În loc să se îndrepte s'au făcut tot mai răi. În loc să-și aducă aminte de adevărul Dumnezeu și-au făcut Dumnezeii cloplii de mână omenească, care nu le putea fi de nici un folos. Văzând Dumnezeu că nu e chip de îndreptare și-a ales unul bun și credincios din mulțimea celor răi și necredincioși. Cu acesta a făcut Dumnezeu o învoială, un legământ. Patriarhul Avraam a făgăduit lui Dumnezeu că el va păzi credința

cea adevărată în unul și adevăratu Dumnezeu. Pentru aceasta Dumnezeu i-a făgăduit cu jurământ că îi va înmulți neamul ca nisipul mării și îi va da lui marea cinste, ca din neamul lui să se nască Mântuitorul lumii. Făgăduința făcută la scoaterea strămoșilor noștri din rai a fost reînviată patriarhului Avraam. Credința că se va naște din semința Evei un Mântuitor, care va zdrobi capul șarpei, capul satanei, a fost ținută trează de însuși Dumnezeu în sufletul urmașilor patriarhului Avraam. Dela patriarhul Avraam la împăratul David și dela împăratul David la Fecioara Maria, candela credinței în Mântuitorul lumii a fost ținută mereu aprinsă prin glasul lui Dumnezeu și prin glasul sfinților proroci. Cei credincioși n'au putut fi despărțiți de sfânta lor credință nici de împărați, nici de nedreptate, nici de răutatea oamenilor, nici de vitregia vremilor. Și mulți au fost încercați în credință prin tot felul de batjocuri și bătăi, prin lanțuri și prin temniță. Mulți au fost uciși cu pietre, au fost ferăștruiți, supuși la tot felul de casne, mulți au murit de sabie, fără a ajunge plinirea făgăduinței, dar au murit tari în credința că bun și drept este Dumnezeu și peste puțină să mintă.

Și Dumnezeu n'a mințit. La plinirea vremii Mântuitorul lumii s'a născut din Fecioara Maria spre mântuirea oamenilor din robia păcatului. Cei cari au avut fericirea să vadă cu ochii lor plinirea făgăduinței, s'au desăvârșit în credință încât au biruit împărați, au astupat gurile leilor flămânzi, au slins puterea focului, au tocit ascuțișul sabiei și s'au întărit în orice slăbiciune. Această desăvârșire a credinței e de trebuință pentru a putea dobândi făgăduința dată de însuși Fiul lui Dumnezeu. Prin credință cei de demult au dobândit Mântuitor. Prin credință noi cei de azi vom dobândi împărăția

lui Dumnezeu. Pentru a putea ajunge în corturile dreptilor, în sânurile lui Avraam, în împărăția cerurilor, pentru a putea ajunge înapoi la Dumnezeu, ni se cere tot credință, dar credință care se desăvârșește prin

fapte bune.

Credința e puntea ce leagă pământul cu cerul și faptele cele bune sunt merindea pe drumul împărăției lui Dumnezeu.

Pr. TEODOR CICEU

SPRE ZĂRILE PĂCII...

Porunca iubirii, poruncă dumnezeiască, singură în stare să rezume toată legea și profeții, poruncă decât care nu există alta mai mare, este temelia vieții creștine. Aceasta a arătat-o Mântuitorul, fără posibilitate de desmințire, atunci când a spus apostolilor săi: „Poruncă nouă vă dau vouă, să vă iubiți unii pe alții“ (Ioan 13, 34). Această poruncă este cu atât mai importantă, cu cât ea este nu numai un mijloc pentru realizarea unui scop, ci ea ne înfățișează însuși scopul. Toate celelalte porunci tind spre unicul scop al iubirii față de Dumnezeu și față de aproapele nostru. Această iubire poate schimba fața lumii, ea e în stare a da naștere unei lumi nouă, unei lumi în care relațiile dintre oameni să aibă un cu totul alt fundament, lipsit de îngustimea temelii egoiste ale raporturilor, deoarece iubirea este prin excelență altruistă. De aceea, oriunde se încearcă a se stabili între oameni relații bazate pe iubire, acolo ne putem aștepta la instaurarea păcii și a bunei înțelegeri.

Vremurile moderne însă au promovat, ca îndreptare a vieții omenești, cu totul alte porunci: iubirea a făcut loc urii și desconsiderării dintre indivizi și popoare și însăși structura societății vitoare se aștepta să fie altoită pe atari temelii. Căci oare ce altceva au fost încercările celor ce au voit să instaureze sisteme de guvernământ în care nesocotirea drepturilor oamenilor, fie că aceștia au fost considerați ca simpli indivizi, fie ca grupări organizate (națiuni ori state), era socotită drept dogmă fundamentală? Numai ura poate da naștere la așa de monstruoase concepții!

Dar dreptul la viață atât al indivizilor cât și al popoarelor este un drept peste care nu se poate trece, indiferent de ce concepții politice sau sociale suntem animați. Ba, mai mult, putem fi siguri că orice concepție ce nu recunoaște dreptul la viață al individului sau al popoarelor, tocmai prin faptul că se dăpărtează de principiul iubirii creștine, este sortită să-și câștige cât mai puțini adepți și chiar dacă se instaurează ca fundament al vreunei organizații politice, această va fi de scurtă durată.

E neîndoelnic că dreptul la viață poate fi susținut și pe alte considerente decât cel al iubirii creștine; n'au lipsit în decursul veacurilor susținători ai drepturilor omului pe cu totul alte temeuri și în această privință este suficient să ne aruncăm privirile în orice tratat de filosofie a dreptului sau sociologie juridică ori politică, spre a ne convinge de aceasta. Totuși, faptul că drepturile indivizilor ca și ale popoarelor au fost sistematic nesocotite de către cei ce au avut la îndemână forța, este cea mai bună dovadă că atunci când relațiile dintre indivizi ca și dintre popoare nu au la bază principiul iubirii creștine, orice status-quo în care se garantează drepturile, este amenințat în durata sa. Nu-i greu să aflăm astfel de mărturii, spre a ne confirma părerile. Căci este un lucru prea bine cunoscut instabilitatea echilibrului de forțe politice și dese fluctuații ale acestuia și ne putem ușor aștepta ca, îndată ce o forță înclină balanța într-o parte, ea să dicteze ordinea și să asigure drepturile, în măsura în care-i convine.

De acest inconvenient — perspective de riscul nesocotirii drepturilor esențiale ale indivizilor și popoarelor — ne poate scăpa numai un sistem de construcții politice, bazat pe principiul iubirii creștine, deoarece, după cum spune sf. apostol Pavel (I Cor. 13, 4-7): „Dragostea îndelung rabdă, dragostea este plină de bunătate, dragostea nu știe de pizmă, nu se laudă, nu se trufește. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu pune la socoteală răul. Nu se bucură de nedreptate ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă“. Și atunci, state sau conducători, animați de această dragoste, nu trebuie și nu pot nesocoti drepturile la viață ale oamenilor ca simpli indivizi, ca și ale popoarelor. Iată dar, pentru ce astăzi singura nădejde a unei păci drepte și durabile stă în credința că la stabilirea ei, cei chemați să dispună de viața popoarelor, se vor lăsa pătrunși de spiritul acelei iubiri divine, despre care Sf. Scriptură ne spune că așa a iubit Dumnezeu lumea, încât

pe unicul Său fiu l-a dat să se răstignească, pentru mântuirea ei. Și în măsura în care relațiile dintre indivizi și popoare se vor pătrunde de o cât mai mare doză de iubire, în

aceeași măsură se va instaura în lume domnia binelui, adevărului și a dreptății. Căci tot ce rezultă din iubire, poartă pecetea desăvârșirii.

Diacon IOAN ZĂGREAN

CRĂCIUNUL

Rostind acest cuvânt, oamenii mai vârstnici nu pot să nu se întoarcă cu gândul la bucuriile ce aducea acest praznic în trecuta lor copilărie. Toți prăznuim această sărbătoare, cu amintirile scumpe ale trecutului. Vedem parcă din nou satul cu casele și drumurile întroenite într-o pace dumnezeiască, fulgii de zăpadă pogorînd în nevinovăția lor albă binecuvântările cerului; iar printre toate acestea, micii colindători și mai nevinovați, croindu-și drum prin viscol și întunec pentru a vesti la feștrile oamenilor bucuria cea mai mare ce a încălzit vreodată inimile omenesci, minunea cea mai măreață ce s'a săvârșit pentru mântuirea muritorilor. Cu glasurile lor gingașe, povestesc cum s'a intrupat Fiul lui Dumnezeu din Fecioara Maria, sălășluindu-se în ieslea dobitoacelor.

Crăciunul este cel mai curat praznic al copilăriei, tocmai pentru faptul, că ea se crede mai îndreptățită în curățenia sa, să binevestească semenilor pe Cuvântul lui Dumnezeu ce s'a făcut prunc și a primit să fie înfășat în scutecele smereniei, pentru izbăvirea și mântuirea noastră. Copiii au găsit în nevinovăția lor poarta cerului prin care se pogoară pacea pe pământ și bunăînvoirea între oameni; căci ei și-au clădit în sufletele lor, din dragostea cu care se atașează de Iisus-pruncul, adevărata iesle, în care se sălășluiește Mântuitorul.

Astăzi însă, par'că amenință să înghețe pe buzele cântăreților, vestirile de bucurie; nu din pricina gerului, ci a sărăciei, a nevoilor și vrăsmășiei. Iar cei vârstnici nu mai au timp destul pentru bucurii nevi-

novate, fiind împovărați de grijile lumești. Astăzi sunt mai numeroși cei ce se alătură lui Irod, fiind surzi la chemarea Magilor, multora părându-li-se mai îndreptățită fapta lui Irod, care cu paloșul voia să-și apere scaunul împărăției sale trecătoare; pe când Magii și-au lăsat împărățiile lor la marginile pământului, pentru a veni călăuziți de steaua credinței, ca să se prostearnă înaintea Impăratului ce tronează în sălaș de dobitoace. Se pare că omul a pierdut iubirea de semenul său și-și caută sieși scăpare, ca din fața unui potop ce va să vină. De aceea nu e de mirare strigătul de grijă ce se aude din toate părțile.

O trăsătură de unire adună însă astăzi, pe toți oamenii, sub aripa aceluiaș gând: toți ar voi să vadă desăvârșită pacea pe pământ și bunăînvoire între oameni. Cel ce a pogorît pacea din ceruri, împăcând pe Dumnezeu cu făptura Sa, bate și azi la porțile sufletești ale fiecărui muritor, căutând sălaș. De trebuință este ca fieștecare să-i zidească iesle din smerenia dragostei sale, pentru ca să-i facă tron vrednic Celui ce pentru a noastră mântuire a luat chip de rob și ne-a înălțat la fericirea de fii ai Tatălui ceresc. Colind și rugă ne îndeamnă și Biserica să cântăm Cuvântului intrupat, căci El poate lumina și adâncul cugetelor celor ce sunt chemați azi să făurească pacea lumii. Aceasta se va înfăptui, dacă uniți în dragoste, vom cânta din adâncuri împreună cu pruncii și îngerii: Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună învoire!

Preot PAVEL ȘENDREA

INNOIRE PRIN ISUS

Niciodată în lume n'au fost mai multe suspine și mai multe brațe întinse spre cer ca în zilele Cezarului August. Sosise plinirea vremii — cum zice Scriptura. Bunul Dumnezeu s'a îndurat spre făptura Sa: Suspinele le-a scultat, brațele întinse spre El nu le-a respins, Mântuitorul așteptat cu atâta sete de toată omenirea l-a trimis în persoana Fiului Său.

La venirea lui Iisus toate ale lumii au căutat să-i facă primirea cea mai frumoasă: Ceata îngerilor a cântat imn de slavă în numele puterilor cerești; păstorii se închinau în numele lumii necăjite; magii aduceau daruri în numele clasei avute și culte. Singure păcatul și întunericul s'au încrunțat la venirea lui Hristos prin chipul lui Irod cel rău și viclan, pentru că își vedeau puterea risipită

și înfrântă pentru totdeauna. Acestea au căutat să nimicească pe Hristos din fașă, ca lumina aprinsă de El în tume să fie stinsă dela început și învățătura Lui curată să nu fie auzită de țipenie de suflet. Așa ar fi fost dacă aceste lucrări și planuri ar fi fost omenești, „s'ar fi risipit ca orice lucru omeneș”; dar ele au fost planuri și hotăriri dumnezeiești din veci rânduite în lume.

Pentru toate timpurile Nașterea Domnului înseamnă iubire; iubire a lui Dumnezeu față de făptura Sa și a oamenilor întreolaltă.

Pentru toate vremile: bune sau rele, grele sau ușoare, venirea în lume a lui Iisus înseamnă pace.

Pentru toate veacurile, oricât de înfloritoare, darul ceresc trimis pe pământ înseamnă lumină.

Pentru totdeauna Crăciunul creș-

tinesc însemnează înnoire, înnoire spre mai bine, spre mai frumos.

Și intradevăr așa a fost.

Cum a venit în lume Mântuitorul, toate ale ale lumii, ca prin farmec, își schimbă fața. Ce era ținut sub obroc iese la lumină, negura necunoștinții se risipește, nedreptatea se surpă, păcatul este alungat de oriunde, femeia, ce mai 'nainte era socotită roabă se ridică la treaptă egală cu bărbatul, sclăvia se șterge. Creștinismul — religia iubirii — acestea le-a predicat: dragostea între oameni, toți oamenii sunt între ei frați având unul și acelaș părinte ceresc; nimic nu poate despărți pe om de om, nici bogăție, nici cultură, nici sânge.

*

Timpurile ce le trăim, sunt în multe privințe foarte asemănătoare cu cele

de pe vremea Cezarului August. Azi, ca și atunci, suferința e multă, multe mâini sunt întinse în căutarea unui mântuitor; azi mințile iscodesc mijloace artificiale pentru „înnoirea omului și înnoirea vieții.”

Toți aceștia caută mântuirea în Ierusalim, pe când ea este în umilitul orașel Vifleem.

Toți câți sunt în suferință, câți vreau cu adevărat mântuirea omului și înnoirea spre bine a vieții, s'o caute, în aceste zile, în ieslea din Vifleem. De aici a răsărit lumina cunoștinței ce luminează pe toți deopotrivă. Aici a răsărit soarele care încălzește pe oricine, de-aici a izvorât izvorul cel nou, a cărui învățatură curată adapă pe mulți.

Preot AXENTE TOMUȘ

Necesitatea și puterea rugăciunii

de Preotul DIODOR TODĒA

IV.

Regularitatea în rugăciune, am văzut că e o condiție a oricărei vieți creștine intense. Condiție necesară, nu însă deplină. Să nu ajungem în situația de a ne închipui că viața spirituală e o afacere de metodă; să nu avem credința că am ajuns la scop dacă în fiecare dimineață regulat consacram rugăciunii personale 5 minute sau o jumătate de ceas.

„Mai mult prețuește adesea un strigăt al sufletului nostru către Dumnezeu, chiar în mijlocul ocupațiilor noastre cotidiene, decât o lungă rugăciune făcută numai din obișnuință în camera noastră liniștită sau chiar în casa lui Dumnezeu.”

Exuberanța unui copil ce se agață de gâtul mamei sale cu ocazia unei bucurii sau tristeți adevărate îl atașează mai puternic sufleteste de dânsa, decât sărutul depus metodic pe obrazul ei înainte de culcare.

În lumea noastră intelectuală, nu sunt rare cazurile când se încearcă argumentațiuni fundamentale greșite în ce privește doctrina lui Hristos. Se afirmă printre alte erezii ce dovedesc de-a-dreptul o ignoranță uluitoare în materie de religie, că rugăciunea este un adaus de prisos atunci când nu-ți lipsește credința. Cuvintele Mântuitorului sunt clare în privința aceasta: „Și toate câte veți cere prin rugăciune crezând, veți primi” (Matei 21, 22).

Și în ultima analiză, credința ce este altceva decât nu rugăciune?

Inchipuiți-vă o religie (deci o credință) fără rugăciune: ar fi ca o iluzie deșartă, ca un surogat religios, sau mai precis ca o religie moartă.

După cum nu ne putem închipui, și nici nu există, o filosofie fără cugetare, tot așa nici religie fără rugăciune.

Unii creștini — vorbesc de cei ce se roagă — încearcă grave desiluzii atunci când efectul rugăciunii nu-l simt imediat sau mai ales pe de-a-n-tregul. Dumnezeu însă, nu îndepli-

nește întru totul dorințele noastre. Întâi, fiindcă multe din ele ar fi spre răul nostru și Domnul ar trebui să ne mustre întocmai ca pe fiii lui Zevedei din sf. Evanghelie: „nu știți ce cereți”; iar în al doilea rând, fiindcă noi nu putem să îmbrățișăm și să primim dintr'odată toată bogăția darurilor și îndurărilor dumnezeiești.

Să mă explic. În fața unui înțelept a venit cândva un simplu credincios care l-a întrebat plin de smerenie: „Învățăture, dacă Dumnezeu este bun și milostiv de ce nu împlinește dintr'odată toate cererile noastre și de ce ne silește să fim întotdeauna gata a-i rosti rugăciuni fierbinți și stăruitoare?” Înțeleptul nu-i răspuns, ci-l trimise în apropiere sub coroana unui copac, zicându-i: „Du-te și adu-mi atâtea frunze din copacul acela, câte poți cuprinde cu amândouă brațele o singură dată.” Credinciosul ascultă sfatul înțeleptului și se întoarse cu brațele pline de frunze și le așternu la picioarele înțeleptului.

— De ce ai adus numai atâtea frunze și nu mi-ai adus toată bogăția frunzișului acestui copac, întrebă supărat înțeleptul.

— Fiindcă numai atâtea am putut prinde și cuprinde cu brațele mele slabe, răspunsă bietul muritor.

— Ei vezi, omule, Dumnezeu nu-ți dă decât atât cât poți cuprinde cu slabele tale puteri. El nu te împovărează niciodată. Dacă tu n'ai fost în stare să-i cuprinzi darurile Lui cele văzute, cum vei putea tu oare să-i cuprinzi darurile Lui cele nevăzute? Dacă tu ai fi în stare să primești tot ceea ce Domnul ar putea să-ți dea, fii sigur că ți-ar da.

De multe ori tu greșești și ceri dela Dumnezeu mai mult decât ești în stare să prinzi și să cuprinzi cu sufletul tău, dar Domnul nu-ți împlinește cererile tale nechibzuite, care te-ar putea împovăra și împiedeca în viață.

PROPOVEDUIȚI EVANGHELIA

Propoveduirea Evangheliei a fost porunca principală dată de Mântuitorul sfinților Apostoli. De aceea îndată ce li s'au „deschis ochii lor ca să înțeleagă scripturile“ ei au plecat în cele patru părți ale pământului, pentru a întemeia o împărăție nouă: Împărăția lui Dumnezeu.

Era o însărcinare foarte grea.

Doisprezece oameni simpli să biruiască lumea!

În ordinea firească a lucrurilor, câștigarea stăpânirii asupra lumii se face prin arme, bogății sau convingere. Dar Apostolii ce aveau din toate acestea? Arme, bani? Dar Hristos le-a poruncit să nu-și ia cu ei nici pungă, nici toiag; iar în ce privește darul vorbirii, ce puteau câțiva iudei și încă aleși din prostimea Galileii, în fața elocinții retorilor popoarelor purtătoare de cultură.

Și totuși disprețuiți galileeni au cucerit lumea. Prin ce miracol? Prin propoveduirea Evangheliei!

Urmașii sfinților Apostoli, adică episcopii și preoții, au lărgit din ce în ce mai mult hotarele acestei împărății tot datorită propoveduirii Evangheliei, căci în Evanghelie este cuvântul lui Dumnezeu, iar prin Cuvântul lui Dumnezeu „toate s'au făcut“.

Puterea nemărginită a cuvântului dumnezeesc a fost arătată odinioară profetului Iezechiel, când Dumnezeu arătându-i un câmp plin de oase i-a zis: „Predică oaselor acestora cuvântul Domnului!“ Profetul a predicat și... minune! Îndată oasele cele nesimțitoare au căpătat simțire și viață. „Și am profetizat, după cum mi s'a poruncit; și a intrat în cle duhul și au căpătat viață“. Asta înseamnă că cuvântul lui Dumnezeu este viață, este suflet, este înviere pentru cei cari îl ascultă, după cum spune Hristos: „vine ceasul și acum este când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cari vor auzi vor învia“.

Iată dar, ce putere mare au preoții pentru îndreptarea lumii înrăite de azi: predicarea cuvântului lui Dumnezeu. De aceea ei trebuie să-și verifice conștiințele, de felul cum predică acest cuvânt și dacă-l predică întotdeauna, sau cum spune apostolul, cu timp și fără timp. Căci mare pagubă este pentru viața creștină, dacă nu aude neîncetat cuvântul lui Dumnezeu. Lipsa lui este mai rea decât lipsa hranei fizice. Odinioară Dumnezeu înfricoșează pe nestatornicii Evrei prin următoarea amenințare: „Iată Eu vă trimit foamete, dar nu foamete de pâine, ci foamete de a auzi cuvântul lui Dumnezeu“.

Mare răspundere au preoții în furnizarea acestei hrane cerești, creștinilor. Și dacă între creștinii de azi s'au încuibat atâtea păcate și superstiții, cauza trebuie căutată și în lipsa predicării, căci „credința este din auzire“ — după cuvântul Apostolului. Și în adevăr, cum poate creștinul îndeplini poruncile Bisericii, dacă nu șe cunoaște? Dacă li s'ar cere soco-

teală, ar putea răspunde ca și acei creștini din Efes, pe cari Sf. Ap. Pavel i-a întrebat dacă au primit Duhul Sfânt: „dar noi nici n'am auzit că este Duh Sfânt“. Câți oare dintre creștini știu că există articole de credință, taine sau porunci bisericești? „Și cum vor ști fără predicare?“

E drept că întregul serviciu divin este propoveduire a cuvântului lui Dumnezeu. Dar acest cuvânt îl înțeleg numai cei cu adevărat credincioși, însă grăbiții trecători pe lângă pragul bisericii, cari din nefericire sunt mulți, trebuie să fie făcuți atenți cu glas de trâmbiță. Scriptura ne spune că zidurile Ierihonului au căzut la sunetul trâmbițelor preoțești. Oare nu vor cădea zidurile necredinței și păcatelor la sunetul trâmbițelor Evangheliei?

Preot R. RĂZLOG

† SOPON VASILE

Prim episcopul parohiei ortodoxe române din Gilău, s'a stins din viață la 27 Noembrie 1945. S'a născut la 26 Decembrie 1885 în comuna Agârbiciu-Cluj, din părinți țărani. Prin muncă și strădanie proprie urmează școala, ajungând plotonier, apoi plotonier-major de jandarmi. A servit în mai multe locuri ca șef de post și șef de secție de jandarmi, lăsând pretutindeni pe unde a umblat amintiri dintre cele mai frumoase.

În 1932 se pensionează și se așează la Gilău, satul de naștere al soției sale. Stăruiește cu multă râvnă alăturarea de alți credincioși ai noștri pentru reînființarea parohiei ortodoxe române din Gilău. În 1930 împreună cu alți enoriași cumpără un rând de odăjdii cu 12.000 lei. Vrednicia lui am simțit-o mai bine și am știut să o prețuim mai mult, mai ales în cei 4 ani de stăpânire străină peste meleagurile noastre. În viață a fost de o omenie rară.

Copii n'a avut. Tocmai pentru aceasta poate, a putut să se deie cu totul grijilor bisericii și descurcării multor necazuri ale fraților săi. Drept mărturie este donația făcută înainte de moarte, când o grădină care este în comuna Agârbiciu-Cluj și care după evaluarea celor ce o cunosc valorează astăzi circa 3 milioane lei, o lasă parohiei ortodoxe române din Gilău ca să o vândă, iar prețul să fie folosit la edificarea bisericii nouă din Gilău.

Prohodit de preotul local și părintele Prot. on. I. Stănescu din Someșul Rece, de cantorii din două sate, plâns de soție și rudeni, înconjurat de stima satului întreg și recunoștința credincioșilor parohiei pe seama căreia a făcut această dănie, a fost așezat la loc de vecinică odihnă, Joi 29 Noembrie a. c.

Părintele preot local în cuvântarea rostită arată durerea familiei și pierderea bisericii prin moartea prea timpurie a unui om așa de vrednic. Un om căruia i se potrivesc cuvintele sfintei Scripturi: „Lupta cea bună

m'am luptat“ și cuvintele poetului care cerea ca în ziua îngropării lui

„Popii nost întâmplător
Un oaspe atunci să-i vie:
— Pe cine 'ngropi, Părinte, azi?
— Pe un om de omenie“.

Pe un om de omenie am îngropat și noi la 29 Oct. a. c. ale cărui fapte sunt vrednice de toată lauda și cari îi asigură amintirea neștearsă între noi.

Consiliul Parohial

CONFERINȚE PASTORALE

Conferința Preoțească din protopopiatul Zlatna

Preoții protopopiatului Zlatna au fost întruniți la conferința de toamnă, Duminecă în 18 Noembrie 1945 în parohia Feneș.

Sfânta liturghie săvârșită în sobor, de preoții tractului, sub conducerea protopopului Gh. Popescu.

Predica zilei rostită de pr. St. Moldovan despre sudalmă a fost instructivă, binesimțită de popor.

Eroii mulți ai satului au fost premăriți prin rugăciuni și cuvântarea ocazională a pr. I. Clonța. Ca încheiere P. C. Protopop îndeamnă poporul să țină la legea străbună, fiind singură mântuitoare de pierzării.

În școala primară, care e tot cea veche confesională, s'a desfășurat conferința intimă.

După cuvântul ocazional binesimțit și potrivit al protopopului, se citește recensia Pr. V. Truța asupra lucrărilor cu subiectul: „Învățăminte din ținuta religioasă a poporului român din timpul războiului“. Din conținutul recensiei și discernământul conferinței reiese că religiositatea poporului în timpul războiului a fost mereu crescândă. Acest popor s'a crezut un înfăptuitor al dreptății dumnezeiești. Aureola credinței i-a împodobit sufletul pentru care neamul nostru trebuie să fie prețuit și cinstit de popoarele lumii.

Religiositatea acestui neam trebuie susținută și mărită de preoțime prin toate mijloacele pastorale.

Recensia asupra lucrărilor cu subiectul: „Preotul și muncitorimea“, lucrată de Pr. A. Miclea, ajunge la concluzia generală că e de mare folos propoveduirea cât mai vie și temeinică a Evangheliei Mântuitorului în sânul muncitorimii, care dacă e lăsată singură va porni pe căi lăturale.

Încetători în deplină înfăptuire a trudei noastre, rostim mereu stăruitoarea rugăciune: Iară și iară cu pace Domnului să ne rugăm...!

Pr. Ioan Clonța

Conferința preoților din tractul Reghin

În ziua de 21 Noembrie c. s'a ținut adunarea preoților din protopopiatul Reghin, într-o atmosferă extrem de caldă și de sărbătorească. La sf. Liturghie biserica a fost plină de preoți și credincioși. Au slujit la altar șapte preoți în frunte cu S. S. protopop onorar Ioan Sălăgeanu. Predica a fost rostită de S. Sa, care în cuvinte alese a evocat clipele cele mai mari din viața Sfintei Fecioare Maria: „Profilul Ei moral trebuie să lumineze și astăzi viața femeii și a

mamei“. După sf. slujbă s'au dezvoltat în fața altarului două conferințe ce au stârnit admirația întregului auditoriu. Primul a luat cuvântul părintele Ion Grecu din Deda. S. S. după ce face o foarte sugestivă prezentare a timpurilor apocaliptice ce le-a străbătut „Transilvania de Nord“ în cei patru ani de oprimare străină, prezintă în adevărata lumină rolul preoțimii în conducerea norodului. Căci dacă unii au plecat după dictatul dela Viena, cu Țara, preoții au rămas cu Neamul, în ciuda vicisitudinilor ce s'au abătut asupra lor. S'a accentuat în special puterea credinței și a ortodoxiei noastre bimilenare, care a rezistat tuturor încercărilor de extirpare, făcute de asupritorii din trecut.

A urmat apoi conferința tânărului preot Ion Crăciun, din Deda-Bistra. S. S. a elucidat problema raporturilor dintre „Biserică și muncitorime“. După o foarte documentată incursiune în istorie, S. S. demonstrează cu un lux de amănunte rolul Bisericii creștine în ridicarea clasei muncitorești, din sclăvia în care se sbătea în epoca păgână, efectuându-se prin aceasta o așezare a muncitorimii în locul de cinste ce i se cuvine pe treapta socială. Biserica creștină a vegheat în permanență și a ajutat muncitorimea. Înființarea atâtor așezăminte culturale și de ocrotire socială, pentru educarea și ocrotirea muncitorimii suferinde, arată cu prisosință dragostea Bisericii pentru fiii ei. Părintele Crăciun a spus în încheiere că muncitorimea trebuie să recunoască acestea și astăzi.

După Sf. Liturghie s'a slujit un parastas pentru acela care a fost un valoros fiu al Reghinului, Ionel Maloș fost asistent universitar, mort în condiții tragice, departe de țară, în 1943. În numeroasa asistență care a participat la slujbă, am remarcat înafară de cucernicii preoți, prezența dlui Colonel Șerban, comandantul Batalionului din localitate și a numeroși ofițeri. Dintre mireni au fost prezenți: Dl Dr. Eugen Niccoară, prim-epitrop al protopopiatului, dl Dr. Vasile Nicolescu, dl prof. Covrig, directorul liceului, dl Căpurceanu, fost primar, dl judecător Dângă, numeroase doamne, studenți, meseriași și elevi ai liceului.

La masa comună au participat toți preoții în frunte cu P. C. protopop Ioan Maloș, dl Colonel Șerban din partea armatei, dl Dr. Eugen Niccoară, dl Dr. Nicolescu etc.

După masă la orele 15 s'a desfășurat conferința intimă a preoților, la reședința protopopească.

Nu putem termina darea de seamă

fără a menționa atmosfera de mare sărbătoare în care s'a desfășurat această conferință preoțească. Atât cadrul sobru cât și ținuta tuturor participanților, preoți și mireni, in-

telectual și meseriași, au făcut din această adunare oficială o mare clipă de înfrățire în fața altarului, sub cupola bisericii noastre naționale.

E. Gr. Nicoară

CRONICA EVENIMENTELOR

INTERNE

Guvernul anunță din nou sosirea unui mare lot de prizonieri veniți din Rusia.

Ministerul de finanțe a fost autorizat să emită, în condițiile ce urmează a fi stabilite ulterior, monede jubiliare de 20.000 Lei până la sumă maximă de 30 miliarde Lei.

EXTERNE

Moscova. Cei trei miniștri de externe, reprezentând pe cele „trei” Puteri mari, se întrunesc din nou la Moscova unde vor continua dis-

cuțiile dela Londra, în spiritul hotărârilor dela Yalta.

Londra. În vederea stabilirii sediului Organizației Națiunilor Unite s'au făcut 60 de sugestii. Comisia pregătitoare studiază care ar fi cea mai potrivită.

Cehoslovacia. Negocierile guvernului cehoslovac cu guvernul ungar pentru un schimb de populație, au ajuns la un punct mort. Guvernul cehoslovac a respins propunerea maghiară care preconiza mai întâi un schimb de emigranți voluntari și rectificarea frontierei în favoarea Ungariei.

INFORMAȚIUNI

Tuturor cititorilor și colaboratorilor noștri le dorim ca praznicul Nașterii Domnului să-l petreacă în pace și cu sănătate acum și la mulți ani!

REDAȚIA

Ședință plenară. Consiliul eparhial este convocat în ședință plenară pe ziua de 9 Ianuarie 1946, sub președinția P. S. Episcop Nicolae. Între alte obiecte la ordinea zilei urmează să se facă confirmarea protopopilor aleși pentru Abrud, Cluj și Târgu-Mureș.

Suspendarea angajărilor de funcționari la Stat. Pentru motive de economie bugetară, guvernul a hotărât ca până la 31 Martie 1946 să nu se mai facă nicio angajare de funcționar public de orice grad. Se vor face numai unele excepții dela această dispoziție.

Librăria Eparhială din Cluj (Piața Malinovski nr. 2) fiind aprovizionată cu odoare bisericești (candle, potire, cădelnițe, odăjdii, prapori, etc.), precum și cu'n bogat material de icoane — stă la dispoziția tuturor pentru efectuarea oricărei comenzi, mici sau mari, care se execută prompt și cu îngrijire, pe lângă cele mai potrivite prețuri.

Tot aici se află caiete și tot felul de rechizite școlare pentru elevi. Anunțăm Onor. clientelă că pentru moment nu este în situația plăcută de a putea servi prin poștă, din lipsa materialului de împachetare.

Redacționale. Numărul viitor al „Renașterii” va apărea peste două săptămâni.

Organizați Reuniuni de femei!

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 6015/1945.

Comunicat

Publicăm, în copie, adresa Institutului General de Asigurare Nr. 36791/1945 pentru orientarea preoșimii și a cântăreților bisericești salariați de Stat.

„Institutul General de Asigurare primește diferite cereri pentru asistență și ajutor, al căror obiect întrece avantajile oferite și comunicate de Institut membrilor săi, prin adresele circulare anterioare.

În scopul de a nu se mai invoca necunoașterea acestora, de a înlătura orice confuzii și pentru a evita pe viitor corespondența inutilă, cu onoare Vă rog să binevoiți a aduce la cunoștința funcționarilor Domniei Voastre, atât din centrul cât și din serviciile exterioare, lămuririle de mai jos.

Institutul General de Asigurare a-

cordă funcționarilor de Stat și soțiilor funcționarilor publici, membri ai Institutului, asistență medicală gratuită, în toate cazurile de maternitate.

Această asistență constă în internarea pe contul Institutului, la sanatorii în capitală, sau orice spital din cuprinsul Țării, a tuturor cazurilor de maternitate cari se ivesc. Prin internare, Institutul înțelege să suporte la Sanatorii, conform convențiilor încheiate, costul spitalizării propriu zise, sala de operații, pansamente și analize, însă în niciun caz și plata medicului a cărui intervenție a fost eventual solicitată, aceasta urmând a se face de către pacient, conform acordului intervenit între părți.

Asistența medicului intră în costul internării numai la secțiile de spital.

Pentru obținerea internării în caz de naștere este necesară o simplă

cerere, prevăzută cu certificarea calității din partea autorității respective unde solicitantul funcționează.

Institutul General de Asigurare în aceeași măsură acordă membrilor săi și familiilor acestora, soție, soț și copii minori, bolnavi de T. B. C., asistența medicală gratuită, prin suportarea costului internării acestora.

Sanatorul de chirurgie Pulmonară și osoasă din București, Horeni Dâmbovița, Marila Caraș, Agigea Constanța, Dobrița Gorj.

Sanatorul Societății pentru profilaxia Tuberculozei din București, Filaret, Bisericieni-Neamț și Bărnova Iași.

Sanatoriile Ministerului Sănătății și Ocrotirilor Sociale: Gioagiu-Hunedoara, Dr. Mărzescu-Brașov, Dr. Meșulescu-Craiova, Satu Lung, Brașov, Arad T. B. C.

Institutul ortopedic Cluj, Mezatin-Mangalia, Avrig-Sibiu, Leamna Dolj. **Sanatorii particulare:** Dr Cosmuța-Predeal.

Pentru obținerea acestei asistențe, cel îndreptățit la internare se va adresa Institutului cu o cerere certificată de autoritatea respectivă și care va trebui să fie sprijinită de un certificat eliberat de medicul autorizat. În cazul funcționarilor cari au la dispoziție o Casă de Credit proprie, se va adăoga și dovada acesteia, prin care se recunoaște că deși a fost sesizată, nu este în măsură a acorda asistență solicitată.

Institutul, în grija ce o are pentru ai săi, le oferă asistență și pentru orice fel de maladii, însă aceasta spre deosebire de cele enumerate mai sus, se acordă în mod restrâns pentru anul în curs, numai în spitale și numai personalului inferior în întregime și familiilor respective, iar funcționarilor numai până la gradul de impiegat inclusiv.

Cererile de internare pentru o îngrijire medicală sau intervenție chirurgicală, vizate de autorități și însoțite de certificatul medical dovădit, vor cuprinde și indicarea spitalului unde urmează a se face internarea.

Odală cunoscut faptul că Institutul General de Asigurare nu acordă membrilor săi decât asistență spitalicească efectivă și numai pentru cazurile mai sus enumerate, nu vor mai avea justificare în viitor cererile de ajutoare în bani pentru diferite motive și nici cererile de internare în alte condițiuni decât cele prevăzute mai sus.

Director general ss. Sebastian Cernat.
Director ss. indescifrabil.

Cluj, 20 Noemvrie 1945.

NICOLAE V. Bogdan
Episcop secretar eparhial

Nr. 6110/1945.

Comunicat

Revista „Biserica Ortodoxă Română” trecând sub îngrijirea Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii noastre, luptă cu mari greutate materiale pentru a o putea imprima și pune la dispoziția C. Preoșimii.

Ca urmare atragem atenția cucernice preoșimii să achite întreg abonamentul, ca administrația să nu fie nevoită a sistă apariția celei mai vechi reviste bisericești.

Cluj, la 5 Decemvrie 1945.

NICOLAE V. Bogdan
Episcop secretar eparhial

Oficiul Protopopesc ort. rom. Alba Iulia,
Nr. 384/1945. 1—3

CONCURS

Pentru întregirea postului de paroh în parohia de clasa I. *Pâclișa*, protopopiatul Alba-Iulia, se deschide concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare a lui.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat conform preștăirei.

2. Locuință în natură, casă nouă confortabilă, prevăzută cu supraedificate corespunzătoare, cu grădină și cu o plantație de 1000 vițe de vie nobilă în grădină.

3. Sesiune parohială 41 jug. 1005 stg. din care 8 jug. 1082 stg. pădure și 1 jug. 1534 stg. pășune.

4. Venitele stolare obicinuite în parohie și cari sunt benevole.

Parohia se găsește la o distanță de 4 km. de orașul Alba Iulia.

Reflectanții la acest post vor înainta cererea de concurs Oficiului nostru protopopesc, în termenul deschis și cu prealabila noastră încuviințare, se vor putea prezenta în parohie spre a face cunoștință cu enoriașii.

Alba Iulia, la 13 Iulie 1945.

Oficiul protopopesc al tractului Alba Iulia în înțelegere cu Consiliul parohial din Pâclișa.

Alexandru Baba, protopop.
Nr. 5558/1945. Aprob. at.

Din ședința Consiliului Eparhial dela 28 Noemvrie 1945.

NICOLAE V. Bogdan
Episcop secretar eparhial

Nr. 5379/1945 Cons. 3—3

CONCURS

În conformitate cu concluzul Consiliului parohial Nr. 11/1945 se publică concurs pentru postul de cantor la biserica parohială ort. rom. din Tg.-Lăpușului, cu termen de 30 zile, cu condițiile din concluzul Nr. 11/1945, ce se pot vedea la oficiul parohial.

Pot concura cei care au Diploma de cantor dela Școala de cântăreți a Eparhiei Cluj, cari vor cânta într-o Duminecă în fața credincioșilor la Sf. Liturghie și vor înainta actele la Oficiul protopopesc Lăpuș în termenul deschis.

La cerere vor anexa:

1. Extras de naștere și botez dela preot.

2. Diploma de cantor.

3. Adeverință de bună purtare dela preotul satului.

Tg.-Lăpuș, la 12 Octomvrie 1945.

Ștefan Gheție
protopop-paroh.

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj